

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.12. Neque hic peccavit. De tribulationibus tuis hoc iudica, quod ob tua tibi peccata contingant: de alienis verò, nequaquam: de quo præclarè nos monet Iob.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

harum causam esse peccata, sicut de paralytico apud piscinam, & altero paralytico ad pedes suos per alios demisso: retumtamen de hac cœtate clarè testatus est, quod ea de causa hæc illum non apprehenderit: *Neque hic peccauit, neque parentes eius, ut cœcus nasceretur.* Idem docuit D. Grego. in cœtate Sancti Monachi nomine Spei, de quo statim occurret.

L. 4. Dial. 4. 10. 1

§. 11. Neque hic peccauit. De tribulationibus tuis hoc iudica, quod ob tua tibi peccata contingant: de alienis vero, nequaquam: de quo proclare nos monet Iob.

31
I.
Supplicia
eius im-
puta pec-
catis.
Psf. 72. 8.

Dico quartò: prudentissimum hoc fore cõsiliũ, si tibi in animum induxeris quod afflictiones, quibus opprimeris, tuõũ peccata sint peccatorum: illas iudicans te iustissime fuisse meriti. Hoc nobis cõsiliũ intimat psalmista Dauid: *Quoniam ego in flagella paratus sũ, & dolor meus in conspectu meo semper: quoniam iniquitatem meam annuntio, & cogitabo pro peccato meo.* Coniunge illud aduerbiũ semper cum illo cogitabo pro peccato meo. Quãdo, Domine, flagellum de manu tuo frenduerit, illud velut de manu tua recipiam, & ego peccati mei constituam me precõnem, eoque hæc mea perpetua cogitatio: quod ob commissa scelera bene meritum tuũ ipse supplicii: si me Saul persequatur: dicam *Pro peccato meo.* Si filius cõtra me perfidus arma sumat: *Pro peccato meo.* Si percussor Angelus populũ deleat intereptione: *Pro peccato meo:* Si lecto decumbam infirmus: *Pro peccato meo.* Sufficiens etenim radix arbori tanta: peccatum esse perhibetur. Huic opioni subscripserunt fratres Ioseph, ad extremas redacti calamitates. *Merito hæc patimur: quia peccauimus in fratrem nostrum &c.* Sic exponit veridicus Michas populo Dei vix sufferendis aduersitatibus contrito. *In scelere Iacob omne istud, & in peccatis domus Israel.*

Gr. 4. 2. 22

Mic. 1. 5.

II.
Quam
grate sit
veniale
peccatũ.

Quod si dixeris, Domine, quã possum stridẽ conscientiam meam examino, nec villã, sit laus Deo; culpam inuenio mortalem, aut grauioris mihi conscius sum delicti: video tamen & lugeo morbis me torqueri grauissimis, viresque tantis succumbere doloribus. Hoc tibi firmiter sit persuasum peccatum rem esse adeo malũ ut quãuis veniale sit illud leuissimum, acerbiorẽ tamen multò mereatur poenam, quã tu pateris, licet acerbissimam, & ob minora peccata venialia dolores pœnæque infliguntur atrocissimæ; prout probauimus. Et quãuis eximij illi Patriarchæ

Ho. 10. 6.
01.

Hieron. Bapt. de Langua Tom. III.

Abraham, Isaac, Jacob, Ioseph, Lot, Moyses, Aaron, Maria soror eorum, Iosue, Samuel &c. Deo forent amore cõiunctissimi, illos tamẽ puniuit, & grauioribus affixit calamitatibus, aliquos etiã ipsa morte ob peccata quædam venialia, ob nimiam in homine fiduciam, ob inordinatũ amorem filiorum, ob vnam capitis reflexionem, ob vnam faciei contorsionem in eo quod Deus præcipiebat. Hoc enim est, quod de psalterio canimus: *Domine Deus noster tu exaudiebas eos, Deus, tu propitius fuisi eis, & vlciscens in omnes aduersiones eorum.* Vix in rebus minutissimis delinquebant, & ecce supplicium eorũ capitibus imminerebat. Tu teipsum interroga, num a peccatis venialibus sis innocens: Faxit Deus, vt non videres, vel posses in te tot videre mortalia.

Orat. con-
iudicaret
sanctus
ille vates
Daniel: qui
seipsum
torquebat
Dei populũ
cernens
doleatque
in Baby-
111.
lonia captiuum,
vastata
Hierusalẽ,
destruẽdo
tem-
plo duram
& immitẽ
sustinentẽ
seruitutem,
ad preces
orationis
praesidia
confugit,
tantis
aduersitatibus
suas a
Deo postulans
remediũ:
erat autẽ
ipsum pro-
lo-
pœcato-
rũ incipit
confessio-
scribere:
Veni meam
ad Dominum
Deum meum
ne-
rogare &
deprecari
in uenijs,
sacco, &
cinere &
Dani. 9. 3.
orauit,
Dominum
Deum meum
confessus
sum &
dixit:
Obsecro
Dñe Deum
magnũ &
terribilẽ
peccauimus,
iniquitate
secimus,
impe egimus,
& recessimus,
& declinauimus
a mandatis
tuis ac iudicij;
Nõ obedi-
uimus
seruis tuis
Prophetis &c.
Propterea
omne
malum
hoc uenit
super nos.
Hoc attende,
quod o-
rationem
suam exordiatur
a criminum
suorum
confessione
hoc Spiritus
S. secutus
cõsiliũ iuxta
Prou. 18.
Septuaginta:
Iustus
sui ipsius
est accusator
in prin-
cipio
sermonis:
nec non
illud
Dauidis:
Incipit
Do. Ps. 146. 7.
mino in
confessione:
sic legit
& interpretatur
D. in 1. Can. 1.
Aug. quod
nostra
vulgata
tradit:
Introite
portas
Ioa. &
in
eius in
confessione.
Quid
autem
necesse
est
Dauid:
Psal. 146.
li suorum
scelerum
exomologesi
facere: vit
erat
eius vitæ
punitatem,
ac morum
integritatem
nõ semel
ipsi leones,
reueriti
testatique
fuerant:
Proclaret
& confiteatur
peccata
populi
illius
Deo refractarij,
quem iusto
iudicio
tremendum
hoc feriebat,
terrebatque
supplicij,
porro
propria
sanctus
est, &
cognoscit,
quod
quamuis
Dei gratia,
nullis
mortalibus
esset
inquinatus,
quibusdam
tamen
venialibus
esset
obnoxius,
illaque
tãto
supplicio
pœnæque
sufficerent:
vnde
timet,
ne ea
quam
patiuntur,
pœna
suis
quoque
sit
imputanda
sceleribus.

Ex his cõcludit D. Chrysol. quã prudenter iudicaret sanctus ille vates Daniel: qui seipsum torquebat Dei populũ cernens doleatque in Babylonia captiuum, vastata Hierusalẽ, destruẽdo templo duram & immitẽ sustinentẽ seruitutem, ad preces orationis praesidia confugit, tantis aduersitatibus suas a Deo postulans remediũ: erat autẽ ipsum prolo- pœcato- rũ incipit confessio- scribere: *Veni meam ad Dominum Deum meum ne- rogare & deprecari in uenijs, sacco, & cinere & Dani. 9. 3. orauit, Dominum Deum meum confessus sum & dixit: Obsecro Dñe Deum magnũ & terribilẽ peccauimus, iniquitate secimus, impe egimus, & recessimus, & declinauimus a mandatis tuis ac iudicij; Nõ obedi- uimus seruis tuis Prophetis &c. Propterea omne malum hoc uenit super nos.* Hoc attende, quod o- rationem suam exordiatur a criminum suorum confessione hoc Spiritus S. secutus cõsiliũ iuxta Prou. 18. Septuaginta: *Iustus sui ipsius est accusator in prin- cipio sermonis: nec non illud Dauidis: Incipit Do. Ps. 146. 7. mino in confessione: sic legit & interpretatur D. in 1. Can. 1. Aug. quod nostra vulgata tradit: Introite portas Ioa. & in eius in confessione. Quid autem necesse est Dauid: Psal. 146. li suorum scelerum exomologesi facere: vit erat eius vitæ punitatem, ac morum integritatem nõ semel ipsi leones, reueriti testatique fuerant: Proclaret & confiteatur peccata populi illius Deo refractarij, quem iusto iudicio tremendum hoc feriebat, terrebatque supplicij, porro propria sanctus est, & cognoscit, quod quamuis Dei gratia, nullis mortalibus esset inquinatus, quibusdam tamen venialibus esset obnoxius, illaque tãto supplicio pœnæque sufficerent: vnde timet, ne ea quam patiuntur, pœna suis quoque sit imputanda sceleribus.*

Eandem scelerum confessionẽ legimus apud Tobiam

K k

Tobiam

IV. Tobias peccatis suis describit cœcitatē. Tob. 3. 1.

Tobias à primis tamē vnguitis adeo iustificatus, ipso Spiritu Sente: nā hanc cœcitatē sentit molestiā corā. Deo pietas effudit lacrimosās: *Ingenius Tobias* ingenē confessus; hanc cœcitatē, miseramque feruitutē cui subiacebet, iustum esse suorū criminū supplicium: vnde sic exorditur: *Iustus est Dns. & omnia tua iudicia iusta sunt. Et quoniam non obediimus praeceptis tuis. Quod si Daniel argumentatur D. Chrysostr. nec non Tobias iustissimus hoc fecerat iudicium, & hanc emittebant confessionem: qualem tu feres censuram de grauioribus, quas sustines, aduersitatibus? Hoc intellige, hoc cōfite: mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa: igitur sic loquitur D.*

D. CHR. No. 4. ad Pop. To. 5.

D. CHR. Epist. 3. ad Presby. & Diac.

Romano;

V.

Nemo al.

tem.

Dei. 18.

nedictus

tionem, si

per Oseam

In hoc deliquērunt amici Iob.

Chrysostr. *Vnusquisque cum conscientia sua ingrediens facta sua, & omnem suam in modum agens vitam si non in finis dignus est supplicij, & poenitentia consideret.* Hanc te gulam praescipit D. Cypria. *Dum leua persecutio nis tabies tyrannorum contra ipsos Deique Ecclesiam esseretur: intelligendum est enim & confidendum praesura istius iam Romano; cuiusdam vastitatem, secundum peccata nostra venisse, dum vitam Domini non tenemus, nec data nobis ad salutem caelestia mandata seruamus.*

Dico vltimo: si quando tribulationes, aduersitates poenalesque in a' ijs aduerteris, ne eius illas Nemo al. ad scripseris peccatis, sed dicito eas idcirco conterum af. *rigisse: ut manifestetur opera Dei in illo.* Hoc persiciliū esse uerso laborabant Iudaei iudicio ut quam primū iudicet quemquam viderent exercitatum ærumnis, hunc peccato-rem viderent notarent: prospera verō gaudentem valetudine inter Dei amicos, cuique legis referrent obseruatores. Hoc autem ex ijs quae dicit Dominus ad Moysen eliciebant: si mandata, quae tibi praecipio deligenter obseruaueris: benedictus eris in filijs in campis, in facultatibus in propria persona &c. si vero illa temerariē fueris transgressus, venient super te omnes maledictiones istae. Vnde velut certam habebant traditionem, si quem viderent afflictum, in finitimum, eorum, vel membris mutilum, dicebant: *Benedictus illi in ex veritate.* Deo sint infinitae laudes qui iuste operatur, & ostendit veritatem, hunc videlicet esse peccatorem. Hoc autem dixisse Deum per Oseam animabant: *Et respondebit arroganti Israel in facie eius: q. d. Illico peccatum, illi in facie manifestabitur sicut cognoscitur ardo: hepatis ex inflammatione vultus.* Hæc erat amicitiam Iob censura, hoc eorum iudicium, quod enim adeo grauius afflictum venientes grauissimis obnoxium peccatis esse iudicarent, eumque de pauperum, viduarum & pupillorum infimularent oppressionē. Quo circa hæc illi in faciem

calumniatores obijcebant, Hinc illa detestanda Semei in Danidem maledictio, dum eum angustiarū & a facie filij sui Absalon videt profugum, in hæc verba contristat desolatum. *Egrede vir sanguinum, & vir Belial: Reddas tibi Dominus uniuersum sanguinem domus Saul &c.* Ecce premunt te mala quoniam vir sanguinum es. Tale similit: fuit iudicium incolatum Melitæ: cum eum viderunt D. Paul. naufragio creptum falciculam samentorum colligentem & in ignem deicientem ex quo vepera proficiebat quæ digitum eius intraderet dixerunt: *Virque homicida est homo hic qui cum euisset de mari, vltis non fuit eum viuere.* Ameniam sapit hoc iudicium nec patitur Deus, ut iudicia sua curiosius perstrueris, quæ sunt infernabitia, neque instruit, ut in similibus occasionebus casibus diuine te committas prudentiæ ad disposicionem sine te cognoscens te totum rationem igno- rantes sed ut tibi certo persuadeas hæc omnia fieri: *ut manifestentur opera Dei in illo.*

Ex his intelligo quod eleganter perpendit C. Grego. Nazian. quod illi pelago tribulario: *Laud. Anun, & abyllo infirmatum inumerus quas ipse thomase plures patiebarur, quam hospitale hominibus ante me. frequentissimum, hoc vniuem egit: refodit, & loi in Tab. cum quietis sibi assumptis. Itaque quilibet fortidibus Iob. 28. cimenbusque graue olent om: Sed in serquibus Septuaginta lectum: *Sedit in cin ere.* Ad quid Iob. 2. 8. hoc? S. Polychronius Episcopus A. amuenensis, & S. Apollinath Episcopus Laodicensis Praeceptor D. Hiero. de quo D. Basil. tale perhibet testimonium, quod: *Repleuit Iobis suas orbem terra, opinatur hoc sic accidisse, quod cum Iob se tot tantisque malis ingeret circumvallatum; intellexit horam omnium præter peccata sua nullā aham esse quæ eandem originem idcirco sedit in illo cumulo seu cogeto cinerum: locus etenim hic proprius est & dicatis peccata lugentibus: nā ut Deus animæ peccatrici poenitentiam pro licle-ribus imponat, illi inungit: *Defendat, sed in pul. Isai. 47. 1. uere.* Sic spectare habet regem Ninive ut primū horrenda illa ex ore Iona audiuit terribilamentam: statim namque: *Surrexit Rex de solo suo, & ab. Iona 3. 6. iecit vestimentum suum a se indutum est sacco, & sedit in cinere.* Eadem haec ut videt Iob fecit actiones: *Surrexit Iob, & scdit vestimenta sua, & sedit in cinere: quasi peccata sua Regis: Ninive peccatis essent enormitate comparanda. Quid vltra seipsum videtur exponere dum ait: *Ipsi me Iob. 43. 6. reprehendo, & ago poenitentia in familia & cinere.* D. A. 6. Nefas esset, hic verba D. Aug. præclara præterire. *Ser. 122. Percussus est coepit putrefcere, ita ut cum sciscena de temp.****

VII. Et semel, & Mal. 2. Reg. 16.

VIII. Cur Iob ratiocinaretur?

2. 30

Isai. 47. 1.

Iona 3. 6.

Iob. 43. 6.

Ser. 122.

globi Tom. 10.

globo veritatem exararent, ipse tamen beatus Iob quantumlibet esset iustus, non tamen suis sine peccatis: neque enim melior erat S. Iohanne Evangelista, qui ait: si dixerimus, quia peccati non habemus, ipsi nos seducimus. Per illam enim crudelissimam poenam minima peccata purgabantur, quam veni etiam ipse intelligens, Deo gratias referebat. Et negligentiarum suarum, quasi severissimus iudex, non molli linteo, sed testa radibus sanem fluentem. Numquid illi aduersus suorum testem scelerum? Numquid illis ista contentem actionibus? Notes igitur. Accedunt amici, & primis prologi verbis illi significant optime leoni sebrim conuenire quartana, quodque tyranni es eius arroganque fastus, vxoris protervia, dissolutio filiorum, tales essent effectus operatur, nec Deus permitteret, ut ultra perdurarent: Rugitus catulorum leonum, & vox leane, & dentes catulorum contriti sunt.

Iob. 4. 10.

Annaduerte o Iob statutam a Deo tua, tuæque superba domus ruinam, tu qui ad instar leonis ferrox rugiebat: conuix tua, quæ superbia leonem æquabat, filij tui tibi parenti seuitia cõpares catuli ingiutes. Deo iudice subuertitur. Hæc audiens Iob non parum commouetur, illis imponens, quod essent iniquorum fabricatores iudiciorum, & a vero deuantium: opera etenim sua iusta esse: nam oculus fuit cæco, pes claudo, pater pauperi, domus illius xenodochium aduenarum: deinde Iogan satis, tamen veram contexit actuum virtutum humanam, in quibus a teneris annis seipsum sedulus exercebat: Ostendat vos fabricatores mendacij, & cultores peruersorum dogmatum. Euidẽter vobis probabo de vestro vos capite iniqua componere dogmata, fallaque principia, ex quibus contra me non congruas profertis conclusiones. Vi quis sine causa vana loquimini? Quid hoc o sanctissime Iob, tu ipse te multorum criminum reum accusas, & de illis peritentiã acturus sedes in cinere, modo verò iniuriam tibi ab amicis fieri conquereris, ea tibi obijcientibus, de quibus te ipsum prius insimulaueras? Si hæc tua sit illa sententia, Deum melius a te ob peccata tua poenam exigere, non male ipsi eadem dicendo, iudicabunt. Ego, respondet Iob de me ipso fero censuram, & hoc de propria persona ferre iudicium est rationi congruum, etedere scilicet in criminum multã tãtas adeo sibi tales immitti calamitates, nec illi poterit nocere iudicium. Vos autẽ de me fertis sententiam, nec vobis permittitur profundas illas abyssos ad mei gratiamẽ secretaque penetrare, nec nõ diuinã per hoc derogare iustitiã: peruersum est hoc vestrũ iudiciũ, & male conclu-

IX.

Ve quid Iob amicos dixit fabricatores mendacij. Iob. 13. 4.

ditis: quãtis enim plurimis sim culpis obnoxius: nec enim quisquam ab eis innoxius inuenitur: Nec infans, cuius est vnus dies vita super terram. Iob. 15. 5. Plura tamen mihi sunt opera bona in Dei obsequium facta: fui namque pauperibus misericors ab incunabulis: Ab infansia mea creuit metum miseratio. Nullum contuitus sum egenũ, quem non in domum meã hospes induxerim: si despecti pratercuntem &c. Nulla potest vidua, nullus asserere pupillus meum sibi negatum fuisse subsidium. Hinc vobis demonstro quod iniquas confingatis propositiones, iniustosque discursus in non paruum mei nominis diuinitateque prouidentie detrimentum. Omnes vnanimis conclamanant Deum magis ad promiandam quã castigandum inclinari: quod si vos hoc sentiat, me debitis a Deo puniri sui plicijs, sanio: em ferretis sententiam, n. e. ratione bonorum operum, quæ multa, eaque præclara exstiterunt, ab ipso fore corouandum, qui semper illi illibatam seruari fidelitatem, &c. In omni vita mea non reprehendit me cor meum.

Iob. 17. 6.

Ex hoc illa proficiebant rationes quibus Iob contra Deum grauitèr videtur expostulare, quasi sibi iniuriam iniustumque iudicem, ad hoc quædam proponens, quæ si superficialiter tantum expendamus, nos non mediciter p̄cecellunt: nõ quod ille sibi a Deo factam crederet iniuriam; imo potius numquam a cognoscenda Dei iustitia & sanctitate desistit, sed quia amicorum suorum prosecutus argumentum de Deo querelas exponere videatur, etenim si vt legi iustitiæ satisfaceret, illius peccata pumet, quæ leuia erant, multo magis ex iustitia, bona eius opera debere remunerari videbatur: idcirco sic vt nullus bona sua extollit opera, & quod sibi ex decreto iustitiæ deberi censebat, vt eodem tẽm amicis suis peralogismo procederet, concludens, quod rebus, nostro discurrendi modo & superficialiter consideratis, Deus potius huic deesset iustitiæ, non illi pro bonorum operum meritis satisfaciens, & hoc adeo syncerè, vt modum excelescit, quatenus per hoc amicos suos ad mediã viam iustitiæ reduceret, sicut ille qui arborem ad partem hanc nimis retortiam, ad mediam copatur reducere, in aliam partem eandem supra modum toto conamine contorquet.

X. Qua ratione Iob Deum conuerterat vt iniustum.

Iob. 13. 4. Iob. 17. 6. Iob. 19. 17. Iob. 20. 1. Iob. 21. 1. Iob. 22. 1. Iob. 23. 1. Iob. 24. 1. Iob. 25. 1. Iob. 26. 1. Iob. 27. 1. Iob. 28. 1. Iob. 29. 1. Iob. 30. 1. Iob. 31. 1. Iob. 32. 1. Iob. 33. 1. Iob. 34. 1. Iob. 35. 1. Iob. 36. 1. Iob. 37. 1. Iob. 38. 1. Iob. 39. 1. Iob. 40. 1. Iob. 41. 1. Iob. 42. 1.

Idcirco ipse Iob postmodum in se reuersus, debitum se modum excessisse confitetur, atque a Deo reprehensus respõdit, qui diuina sua mysteria aperuit, multo iniustitias plura, quã quæ prius intellexerat. Respondet igitur: Charissimè mei: hic paralogismus vester, & discursus, sophisti-

X k 1

sephasticus est, dolosus, & indoctus; ex quo necessario inferretur, in Deo ita uendam esse iniustitiam, qui nec premia meritis, nec digna poenis tribuit supplicia. Non minoribus vos, quam ego, sceleribus estis obnoxii; & uobis tales, quales mihi non infert calamitates, unde ex vestro sequitur argumento Deum iniustum esse & iniquum: *Ostendatis uos fabricatores mendacii, & caltores peruer forum dogmatum.* Et uere mihi persuadeo, legitimum hanc esse explanationem sententiarum quas Iob in hac occasione protulit: nam si certicem spectemus, fortissimè uidentur, & mille impatientie notis arguenda: cum tamen ab illa longissimè distaret: & intelligendum est, quod eas quasi ex proprio iudicio non dixerit, & sic de his sentiendo, sed quod eum loquendi modum assumpserit, quo consolatorum suorum temeraria resellerent prudentissimè iudicia: quod si ipsi inferret iniustam Dei contra Iob sententiam, merituque ob peccata licet minora illi infligi supplicium: eodem planè modo, & fortiori argumento poterat ipse concludere, magna sibi à Deo præstantia beneficia, seque à tribulationibus eripiendum ob plurima Dei gratià facta ab ipso opera uirtutum insigniora.

Orat. cii.

Ex prædictis argumentum format D. Athanasius suo comeniens ingenio, nempe: quod Deus realiter Iob omnes illas grauissimas non infligeret aduersitates, tanquam meritum peccatorum eius culpamque supplicium: sic enim, inquit, ipse Deus Iob testatur, uolens finito iam prælio eius declarare uictoriam: *Nam tu cessas, me aliam ob causam hac in te decreuisti, quam ut iniustitia tua elucoscat.* Hanc lectionem sequitur D. Athanasius ubi nostra uulgata habet: *Numquid irritum facies iudicium meum, & contemnabimus, ut tu instipisceris?* En tibi, qua de causa tot te demerferit, angustias, ut in illis uelut aurum in fornace uirtutes tuas agnosceret: & nihilominus non errauit Iob, dum timeret & omnes dolores in suorum criminum poenam sibi inflictos esse suspicatur: etenim nunquam in maximis tuis ærumnis à uero aberrabis, si hæc pro peccatis tuis te perferre, & timeas, & arbitris: itaque dum te premunt angustias, doloresque uarij, confestim in conscientia tuam reuertete, tuis medere culpis: quatenus obturato fonte, quæ de eo profuunt aque, post hæc emanare non possint. Hoc omnibus D. Chrysostomus per amplexum consulit discursu: *Cum aliquid tibi contigisse uideris, peccati tui reminiscere. Qui riuum currit, fontem quatit, ex quo oritur &c.* Deinde monet, ut fratres Ioseph intueamur: qui iustis pressi angustijs dixerunt ad iniucem: *Merito hæc*

patitur, quia peccauimus in fratrem nostrum &c. Sic tu dic, cum aliquid acciderit: in peccato sumus. quia Christum non amamus, quoniam iramurum &c. Cæterum hæc licet ita sint, illicitum tamen hoc de tribulationibus iudicare proximi, has alius impuando sceleribus.

Hoc intelligo Iob suis exposuisse amicis, in illa tam admirabili quam obscura sententia. *Terra data est in manus impij, uultum iudicium eius operis: q. d. ex mente D. Greg. Verum esse fateor, quod Deus corporis mei terram tradidit, non enim in animam meam data est potestas impio Satiari, ut pro mala sua uoluntate ita me grauet excipiat, ut licet me de facto exceperit: Terra data est in manus impij.* Verum tamen contumeliosè uel inuicem oculis quorumbet iudicij in terra, uel est hominum in ea degenitum: quamuis enim permittat, ut meas contemplantur infirmitates, nullà tamen eis dat licentiã, ut de illis ferant iudicij, uel præsumant earum discernere rationes: hoc enim secretum ei reseruat, qui hoc fecit, ut opera sua diuina omnibus doleribus, altera extrema paupertati, morti hunc, noueris igitur quod hæc ita faciat omnipotens: porro considerat, uelut uelut tuis offundat oculis, ne indices sint oculi, nec respum iudicem constituas uolens facti illius rationem scrutari, causamque discernere: quamuis enim hoc ita sit, quod peccatis hic inquitur, ob quæ his grauiora merebatur, habet aramen & alia bona opera, quæ temporalem uel æternam merentur retributionem: nec ratio libet, cur credas eum potius ob demerita sua plectendum, quam ob bona merita coronandum: hoc autem non te fugiat quod si calamitates ille in poenam accidissent peccatorum, acerbiores multo te premere deberent aduersitates, cum peccata tua, multo sint atrociora.

Hoc Christus exposuit, quando in Hierusalẽ tristis hic successus contigit: quo Præses Pilatus quos tum Galilæos morte damnauit, qui sacrificia litabant, commiscens reorum sanguinem, cum animalium sanguine, quæ Deo immolabantur dicebantque nonnulli. Vah! detestabiles fuerunt hi peccatores, cum illos tam horrendo Deus punierit supplicio. Similiter & turris quadam funditus corruit in eadem urbe, & pressitque ruina quosdam: adstantes autem calui non leues hos fuisse peccatores arguebant. Conatur illos Christus docere saniora, atque: hoccine infortunium peccatis adscribitis? Etenim si hoc

Iob. 9. 24.

Lib. 9. Moral. ca. 1.

XII.

Fallitur tamen, si tale de proximo iudicium.

XIII.

Elus ratio alligatur.

XIV.

Confir-matur ex sententia Christi.

Iob. 40. 3.

XI.

Nemo fallitur, qui poenas suis adscribit peccatis.

D. Chry. Ho. 17. ad pop. To. 5.

Qui riuum currit, fontem quatit, ex quo oritur &c. Deinde monet, ut fratres Ioseph intueamur: qui iustis pressi angustijs dixerunt ad iniucem: *Merito hæc*

hoc verum fuisset: multos alios necesse est, hęc
ruina involuisset qui in Hierusalem criminum
rei sunt enormium: *Putatis, hi Galilæi, pra
omnibus Galilæi peccatores fuerunt: quia talia
possi sunt? Putatis quod ipsi debitoris fuerint prior
omnes homines? Ne hoc, obsecro, iudicium de
me veltis prodeat, hoc Deo indicandum com
mittite: quidquid enim agit, hoc idcirco facit:
vt manifestentur opera Dei in illis.*

Hanc doctrinam psalmista confiteatur, quam
in Dei gymnasio didicit: *supponit, quod toto
vixit decursu illud frequentavit, in eo prodie
runt illi dentes, germinavit verba, crimelque in
canue rui: Deus docuit me à iuuentute mea, &
cognouit me. Quod si ab eo quaeris, quid tanto
annorum numero discipulus didicerit, respon
det, hoc à Deo præceptore se percepisse, ne ra
tionem exigeret: *Quoniam non cognoui littera
ram, introibo in potentias Domini, Domine memo
rabor infortia tua solius. Illud, Litterarum, vertit
D. Aug. Negotiationem: alij Numerum, q. d. quod
negotiationes, numerosque mercatorum igno
rauerit. Hanc vique prima adolecenti metea
ditam addidit prælegit lectionem: librum
proponunt rationum, in quo datum omne & ac
ceptum, lucrum & dampnum suo quodque or
dine locoque describitur. Iamta debet mihi ta
lis, quia tanta illi deal: inmersa pagina tanta mi
hi debet, sed tantum mihi soluit. Prima igitur
lectio, inquit David, à Deo mihi præordinata
hęc erat: ne tales ego iniret rationes, nec
quidquam de ijs addicerem: talis debet, tantum
est hoc debitum, de facili, nanque in errorem
laberet. Prohibet tibi Deus, ne talem incas ra
tionem: talis peccatio seu computus habet, quod
tantum pro peccato suo debeat, illique Deus
tantum pro illo infliget supplicium. Talis ha
bet, quod pro Dei gloria tale quid operis boni
fecerit, illique sit salus vique & c. retribuenda.
Non patitur Deus tales inire me rationes. Sed
quando sceleratum hunc & nequam, diuitijs
æctio affluentem illum verò de Deo bene me
ritum, inopiã pressum, illum morbis fatigaum,
alium salute prospera gaudentem, ad abyssos
conspiciam potentia, ac secretorum iudiciorum
Dei, idque solummodo perpendam, quod ne
mini Deus faciat iniuriam: *Memorabor infortia
tua solius.* Hanc pariter lectionem suis prælegit
Christus Apostolis. Hoc intendebant quod
quandoquidē pauper hic tantas tularet penas
non paruas debeat commisisse culpas, vnde il
lum videntes, interrogant: *Rabbi, quis peccauit?*
Et Magna laborat insipientia iudicium ve**

strumicemim: *Neque hic peccauit &c. Sed vt ma
nifestentur opera Dei in illo.* Perpende, quod dum
apud piscinam iacentem erigit in pedes para
lyticum, declarat paralyticum hanc penam lo
cutorum fuisse peccatorum: nam cum illo le queba
tur, volebatque vt talem de se ferret ipse censu
ram quatenus ad meliora confurgeret, & à re
cidina sibi confuleret. Ceterum hic cum Apo
stolis sermonem instituit de proximo iudicanti
bus infirmitate licet autem nemini peccatis il
lus, qui paritur, morbos imputare.

§ 13. *Neque hic peccauit. Respondet Domi
nus, aliena non reuelans peccata, docet que
quod dum iacet infirmus, aptus sit, vt in sa
Dei operetur.*

Christi Saluatoris perpende responsum:
eodem namque filo, quo ingrediuntur
Apostoli eos reducit, & educit. Percun
tantur ipsi: *Quis peccauit, hic aut parentes eius?*
Respondet Christus: *Neque hic peccauit neque pa
rentes eius.* Christo, si sapientia non esset cæci, &
penitus omnia perspiceret, præbent occasione
quædam huius cæci eiusque parentum peccata
reuelandi, sic sæpe contingit in mundo, quæ hã
sic imprudenter hominibus obijcere quæstiones,
vt nisi ad responsum sis tibi præbens, ante
quam aduertetis, centum mortuos effoderis, &
proximi peccata detexeris, nec non historias
protuleris, quæ soli deberent reservari silentio.
Domine quid de tali id debendum: cur nominis
pasta est iniuria? Et verè non esset infamata,
Domine, vt quid talis crucem à peccato non sit
pendit? Et hanc nunquam attenderas. Quæ
causa dissolutionis talis matrimonij? Et nondum
de eo facta sunt prima principia. Tu autem con
sidera, quam paucis verbis brevique tempore
tantas peregrinans terras, vt vitam cæci paren
tumque illius pertranseat: præbentque ansam
omnium antecessorum eius ossa eruendi. Præ
clare dixit David de lingua maledica: *(licet de
hac nolim Apostolos vique simplices perstrin
gere:)* *Sicut nouacula acuta fecisti dolorem.* Noua
cula bene hincata vinco trahit sic ferit, vt totam
faciem ab aure ad aurem aperiat. Imo hac de
causa respondet Christus, illis eadem repetens
verba: *Quis peccauit hic, aut parentes eius? Neque
hic peccauit neque parentes eius q. d. operi, operi
vultus inflexibili, quod sufficiat ad mille secre
ta detegenda. Defectus detegere aliorum in SS.
litteris, dicitur ferire.* Hoc quod ait Apostolus
Kk 3

27. 701. 17
XV.
Hoc in
Dei sche
la David
dedicere
rat.
XVI.
Hoc
Christus
docet A
postolos.

35
I.
Alienas
peccata
non re
uelanda.
Vnde supra
Rom. 12.
§. 9. 10. 11.
Ps. 51. 4.